

Chương 25

Chúng Ta Có Thể Kết Hôn Bất Cứ Lúc Nào

Việc Trương Đình nghi sinh thực sự có ảnh hưởng không nhỏ tới công việc của tôi, hay nói cách khác, lượng công việc của tôi tăng lên một cách đáng kể, dù sao cô bé thực tập sinh cũng chỉ làm được mấy công việc tạp vụ lật vát mà thôi.

Một buổi sáng, Tiểu Ngô ở văn phòng Thượng Hải gọi điện thoại cho tôi, giọng nói vô cùng dễ thương. Tôi cũng nói chuyện bằng giọng thân thiện, dĩ dõm nhưng cũng không khỏi đề phòng ý đồ thực sự của cô ấy. Quả nhiên, chưa quá năm câu cô ấy đã nói đến chuyện chính.

“Tú Nghiên, newsletter¹ của tháng Năm vốn do Trương Đình làm, bây giờ đành phiên chị phụ trách một thời gian thôi.”

Tôi cười hì hì, nói: “Chị đang chờ em đây.”

Đây là một lĩnh vực hoàn toàn mới đối với tôi biên tập tạp chí điện tử cơ đấy, xem ra tôi trở thành người vạn năng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Tiểu Ngô không ngừng lải nhải, giảng giải tỉ mỉ cho tôi, cuối cùng, tôi chốt lại một câu: “Như vậy tức là, chị chẳng qua chỉ là người thu thập thông tin, sau khi tìm kiếm đủ thông tin thì gửi cho bên biên tập là được chứ gì?”

“Cũng có thể nói là như vậy.”

Tôi kìm thấp giọng, nói: “Đó là một công việc vô cùng đơn giản, phiên cô lần sau đừng có tìm tôi nữa.”

Tiểu Ngô cười vẻ rất khoái chí, sau đó mới nói: “Cũng không đơn giản như vậy đâu.”

“Thế tức là sao?”

Tiểu Ngô trầm ngâm một lát, nói: “Nội dung của mỗi bài không phải là những thông tin dễ tìm, nhất là chuyên mục “Điểm tin thời sự”, nếu chẳng may không có người gửi bản thảo thì chị chỉ còn cách là tự, viết thôi.”

Tôi nhắm mắt, lẽ ra phải sớm đoán được đây là trò “củ khoai nóng gấp bỏ tay người” mới phải, đành bất đắc dĩ, nói: “Xin em lần sau đừng có dài dòng như vậy, cứ nói thẳng vào vấn đề chính là được rồi.”

Tiểu Ngô lại cười sung sướng. Chúng tôi mặc dù không gặp nhau thường xuyên nhưng cũng đã hợp tác khá nhiều, hai bên có thể hỗ trợ lẫn nhau, tình cảm cũng rất tốt, cho nên khi nói chuyện khó tránh khỏi có chút tùy tiện.

Nói xong chuyện công việc, cô ấy lại hỏi: “Chị đi thăm Trương Đình chưa? Hai hôm trước chị ấy đăng ảnh con trai, trông thằng bé lanh lợi lắm.”

Lúc này tôi mới chợt nhớ ra, Trương Đình sinh con cũng được gần nửa tháng rồi, vậy mà tôi ngoài một cuộc điện thoại hỏi thăm thì chưa từng đi thăm hai mẹ con họ, một mặt vì dạo gần đây công việc của tôi quá bận rộn, mặt khác cũng vì lo lắng chuyện cá nhân, vì vậy mà chẳng còn tâm trạng để nghĩ tới điều gì nữa.

“Dạo này chị bận quá, đang định thứ Bảy tuần này đi.” Tôi nhanh chóng lên kế hoạch rồi bất giác nói thành lời.

Hiếm có thứ Bảy nào mà cả tôi và Chung Tuấn Hải đều được rảnh rỗi, anh liền kiên quyết kéo tôi đi tập thể dục, nhưng nói mấy lần, tôi đều tìm có thoái thác.

Đối với chuyện tập thể dục, tôi không để ý lắm, mà cũng không có hứng thú, cùng lắm thì chỉ đặt một tấm thảm trước ti vi ở trong phòng rồi tập yoga, hoặc có khi nào rảnh rỗi thì chơi bóng bàn với ai đó ở phòng tập thể thao của công ty, nhưng vì trình độ thuộc vào hàng dở tệ nên chỉ sau mấy hiệp tôi đã tự động trở thành cổ động viên đứng ngoài xem người khác thi đấu.

Nhưng hôm nay tôi thực sự có lý do chính đáng.

“Hôm nay em phải đi thăm Trương Đình.” Chung Tuấn Hải suy nghĩ một lát rồi nói chắc như đinh đóng cột. “Được, bây giờ anh đi cùng em, thăm Trương Đình xong thì em đi cùng anh, như vậy có được không?”

Tôi cau mày. “Anh đi không thích hợp.” Một người đàn ông chưa vợ lại đến nhà một sản phụ, chuyện này dù nghĩ thế nào cũng thấy không ổn lắm.

Anh bỗng ngăn người, nghĩ đi nghĩ lại thấy cũng đúng, nhưng vẫn chưa từ bỏ hy vọng, nói: “Vậy anh đưa em đi, rồi anh đứng dưới lầu đợi em.”

Tính bướng bỉnh của Chung Tuấn Hải lại nổi lên, tôi cũng chẳng có cách nào, đành để mặc anh muốn đi thì đi.

Khi lên xe, tôi gọi điện thoại cho Trương Đình, đúng lúc này điện thoại của Chung Tuấn Hải cũng đổ chuông, hai chúng tôi cùng nói, trong xe bất giác trở nên ồn ào.

Trương Đình liền tò mò hỏi người ở bên cạnh tôi là ai. Tôi liền có sao nói vậy, cứ dựa vào tình hình thực tế mà trả lời.

“Vậy thì hai người cùng đến đây đi, không sao đâu, đến học hỏi một chút, ha ha.” Trương Đình còn nói năng tùy tiện như vậy nữa chứ.

Thời gian gần đây tôi đã không còn giấu giếm mối quan hệ giữa tôi và Chung Tuấn Hải, những người biết chuyện trong công ty càng lúc càng nhiều. Cuối cùng thì trong mắt mọi người chuyện này chẳng còn là bí mật nữa, một khi bọn họ đã có đầu mối thì dù chỉ bé tí ti cũng sẽ lập tức đi điều tra, thăm dò, đến khi đương sự không còn cách nào phủ nhận mới thôi. Cứ như vậy, chẳng bao lâu sau đã có những thông tin chính xác truyền ra ngoài.

Lão Tổng nhìn thấy tôi còn trêu: “Nếu sớm biết có một ngày mọi chuyện sẽ trở nên rõ ràng thế này thì tôi đã không ép cô ở tiệc rượu, cuối cùng cô có danh là thần rượu còn tôi phải bỏ chạy trốn chết.”

Tôi nhớ lại chuyện xảy ra ngày hôm đó, cũng bất giác mỉm cười.

Khi tôi và Chung Tuấn Hải bước vào cửa nhà Trương Đình, Trương Đình đối xử với người đi cùng tôi nhiệt tình hơn với tôi gấp mấy lần.

“Chân mệnh thiên tử cuối cùng cũng xuất hiện rồi, he he.” Cô ấy nhìn Chung Tuấn Hải vẻ rất sung sướng, ánh mắt không chút e dè khiến anh ấy phải cảm thấy bối rối.

Gương mặt Trương Đình hồng hào, mịn màng, tinh thần phấn chấn nhưng giữa hai hàng lông mày vẫn không thiếu vẻ dịu dàng, đáng yêu, điều này trước đây tôi rất ít khi nhìn thấy, có lẽ phải đến khi làm mẹ thì thiên tính này mới được bộc lộ.

Nhưng sau khi sinh con, cô ấy vẫn béo như vậy.

“Sau khi sinh, tớ bảo ông xã đi giảm cân, ai ngờ chỉ giảm được năm kilogram, tớ không thể nào tin được, cậu nghĩ mà xem, Bảo Bảo sinh ra nặng ba cân rưỡi, nước ối ít nhất cũng phải từ hai phẩy năm đến ba kilogram đúng không, tính thế nào thì cũng không thể chỉ giảm năm kilogram được.”

Trương Đình lập tức nói với tôi về chuyện “đại sự” mà bất cứ người phụ nữ nào sống trên đời này cũng phải quan tâm, chẳng hề kiêng dè, y như trước đây lúc ở văn phòng chỉ có hai người chúng tôi vậy. Vấn đề này đương nhiên Chung Tuấn Hải nghe không vào, anh đành một mình đi thăm em bé mới sinh.

“Ôi, đỡ lấy đầu em bé!” Trương Đình đột nhiên quay về phía Chung Tuấn Hải, la àm nên.

Nghe thấy vậy tôi cũng quay sang nhìn, thì ra Chung Tuấn Hải đang thử bế em bé lên nhưng tay chân lóng ngóng, vụng về khiến tôi không thể đứng nhìn được nữa, đang định đi qua giúp anh thì anh đã bế em bé lên rồi, còn kê sát mặt

mình vào khuôn mặt hồng hào của em bé, đặc ý hỏi tôi: “Có đẹp trai bằng anh không?”

Tôi còn chưa tìm được lời nào để vặn lại thì đã thấy vẻ mặt anh có chút biến đổi, rồi nhanh chóng giơ em bé ra xa người mình một chút.

“Ô, thằng nhóc này lại làm chuyện xấu xa rồi.” Trương Đình vừa thấy như vậy, lập tức chạy đến bế em bé từ tay Chung Tuấn Hải.

Tôi nhìn Chung Tuấn Hải, thấy áo anh bị ướt một mảng ở bụng, liền phá lên cười đến đỏ bừng cả mặt.

Trương Đình áy náy nói: “Xin lỗi, xin lỗi nhé! Thằng nhóc này đúng là xấu xa, giáo hoạt mà, anh là người thứ ba bị hại rồi đấy, nhưng không sao đâu, nước tiểu của trẻ con sạch lắm.”

Sau đó cô ấy ném cho anh một chiếc khăn bông, ý bảo là hãy lau qua đi, nhưng vị trí cần lau lại tụt xuống dưới một chút.

Chung Tuấn Hải bối rối nói: “Không sao đâu, lát về nhà tôi thay quần áo là được.” Vừa nói, anh vừa trừng mắt nhìn tôi đang không nhịn được cười.

Thế là chúng tôi đành nói chuyện qua loa vài câu rồi chào Trương Đình đi về. Trước khi đi, Trương Đình còn không quên cười, nói đùa với Chung Tuấn Hải: “Tú Nghiênn chờ đến mỗi mắt mới chờ được anh, sau này anh nhất định phải đối xử tốt với cô ấy đấy.”

Chung Tuấn Hải nhếch miệng, cười, nói: “Tôi thì không nói làm gì, còn hai người làm chung một phòng, sau này cô cũng đừng ức hiếp cô ấy, nếu không cô ấy lại khóc lóc chạy đến trước mặt tôi kể lể oán thán thì đúng là phiền lắm.”

Hóa ra Chung Tuấn Hải cũng đã nhìn ra tinh thần hung hãn và dửng mẫn của Trương Đình.

Tôi bất giác kháng nghị: “Hai người đều đang coi tôi là không khí có phải không? Tôi đâu dễ bị ức hiếp như vậy chứ!”

Hai người bọn họ cùng quay lại nhìn tôi rồi cười với vẻ xấu xa, trong nháy mắt, rốt cuộc tôi cũng cảm thấy mình chỉ là một kẻ yếu thế, không hơn.

Đang đi bộ trên đường, tôi không kìm được lại phá lên cười. “May cho anh là không bị ướt ở chỗ quan trọng nhất, nếu không người ta sẽ nghĩ anh mới là người tè dầm.”

Anh trốn ra phía sau tôi, thì thà thì thầm: “Em che ở đằng trước cho anh.”

Chúng tôi cứ thế lén lút đi đến chỗ đỗ xe, vừa đi vừa cười vui vẻ.

Hôm nay trời trong gió nhẹ, đúng là một ngày thời tiết mùa xuân đẹp trời. Tôi không khỏi cảm thán: “Khi Trương Đình mang thai, lúc nào cô ấy cũng sợ em bé sinh ra không được khỏe mạnh, bây giờ thì tốt rồi, em bé không những khỏe mạnh mà còn rất xinh xắn nữa, đúng là may mắn.”

Chung Tuấn Hải dường như không thèm để ý, nói: “Chuyện đó thì có gì mà em phải ngưỡng mộ, em xem, anh đẹp trai ngời ngời thế này, mặc dù em còn lâu mới bằng được đẳng cấp của anh nhưng thôi cũng tạm chấp nhận được, con chúng ta sau này nhất định sẽ đẹp trai hơn em bé hôm nay.”

Tôi cười nhạo một tiếng rồi quay ra ngoài cửa sổ, lẩm bẩm một câu: “Chuyện anh đang nghĩ thật xa xôi quá.”

Hễ nhắc tới vấn đề thực tế đó, lòng tôi lại như có một khoảng tối bao trùm, bất luận khoảng tối đó là bố mẹ của Chung Tuấn Hải hay là Ôn Tịnh thì đều không có tia sáng nào có thể soi rọi cho nó.

Tối hôm đó, tôi đã gửi cho Ôn Tịnh rất nhiều tin nhắn, nhưng tất cả đều biệt tăm biệt tích, sau lần đó, tôi cũng thử liên lạc với cô ấy nhưng dù có cố gắng thế nào, cô ấy cũng không một lần hồi âm, chứng tỏ cô ấy đã quyết tâm rời xa tôi.

Hai ngày sau, Ôn Tịnh quay về Thâm Quyển, điều này tôi nghe được từ Chung Tuấn Hải, mà anh thì lại được nghe từ cô Uông.

Trước đây, dù Ôn Tịnh làm gì đi nữa thì tôi cũng luôn là người được biết đầu tiên, ai ngờ có một ngày, tôi phải loanh quanh mấy vòng mới có thể biết được hành tung của cô ấy. Cứ nghĩ đến điều này, tôi không khỏi cảm thấy thất vọng.

Chiếc xe đang đi nhanh trên đường đột nhiên phanh gấp, theo quán tính, đầu tôi đập mạnh về phía trước. Sau khi bị một phen hoảng hốt, tôi liền thu lại những suy nghĩ miên man trong đầu, nhìn ngó xung quanh, chiếc xe chẳng đâm vào đâu cả, chỉ là dừng lại ở bên đường.

Tôi kinh ngạc nhìn Chung Tuấn Hải, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Bàn tay anh đang giơ lên, một chiếc hộp nhỏ có nhung đỏ bọc ở ngoài mà anh đang khẽ nâng trong lòng bàn tay dần dần xuất hiện trong tầm mắt tôi.

Lòng tôi chấn động, không kịp được đưa tay tới.

Mở chiếc hộp ra, bên trong là một chiếc nhẫn bạch kim rất mộc mạc, chẳng hề bắt mắt, hoa văn cũng rất đơn giản, nhưng chỉ nhìn một cái tôi đã không thể dời mắt.

Vẻ mặt anh nghiêm túc, trang trọng, anh kiên định nhìn tôi, thấp giọng nói: “Chỉ cần em đồng ý, chúng ta có thể kết hôn bất cứ lúc nào.”

Trong lòng tôi như có một cơn sóng nhấp nhô lên xuống, hơi thở dồn dập, có chút kích động khiến tôi rơi lệ. Nghĩ một hồi tôi mới trả lời anh: “Đúng vậy, em rất muốn đồng ý.”

Nhưng tôi luôn cảm thấy trước mặt có một cái hồ ngăn cách, nên không thể thoải mái đeo chiếc nhẫn của anh.

Tôi đóng chiếc hộp, đặt lại lên tay anh.

Vẻ mặt anh hơi trầm xuống. “Em... không đồng ý?”

“Không!” Tôi không đắn đo, nói. “Đương nhiên không phải, chỉ là... không phải bây giờ.” Tôi thấy trong mắt anh có rất nhiều hàm ý, tôi không cần nói, anh đều hiểu được.

Anh chăm chú nhìn tôi một lúc lâu, bàn tay dần thu lại nắm chặt lấy chiếc hộp, một lát sau lại đặt về vị trí ban đầu, ánh mắt bình thản.

Chiếc xe nổ máy, lại phóng lên đường.

“Dù có chuyện gì cũng có thể giải quyết.” Mắt nhìn thẳng về phía trước, anh kiên định nói. Sau đó, anh quay sang nhìn tôi, bổ sung một câu: “Anh có cách rồi.”

Ghi chú:

1. Tiếng Anh nghĩa là: thư tin tức.